

Галя: Славити Господа, що ви заглянули до нас.

Роман: Вітайте найдорожший із всіх гостей.

Семен: А ми ждали і ждали на вас тай діждалися.

Дідусь: Людоньки, така вже Божа воля, щоби на радість ждати не раз дуже довго. Бо Бог хотяй зішле смуток і біль, то таки все потішить, все поратує. (Галя отирає очи). І ти Галю, не плач, досить вже того плачу, прийшла хвиля потіхи для тебе.

Галя (хватає його за руку): Дідусю, чи ви то знаєте?

Дідусь: Знаю, то все в руках Господа. І знаю що за все Йому треба покірно дякувати і від молитви все починати. Ось вже недовга хвиля, а ти Галю і ти Романе побачите вашу дитину, бо пайшлася вона, добра, хотяй бідна. (Галя падає на груди Романа) Богу подякуйте, Матери Пречистій, дякуйте перше всего, а радість на потім. Моліться щиро: "Отче небесний, могучий Боже, Твоя опіка все нам допоможе, і Твоя сила все буде з нами, і хотяй очи мием слезами, то ти нам ласки шлеш світло гоже, Боже могучий, великий Боже". (Відходить на бік, дає знак Микетевви, бере за руку Мартусю, і Осипа виводить й каже): Романе, Галю, се твоя Мартуся, а се син твій.